

1903 opr. šte. Vr VI 659/3-54 v roke Ane O. brez pravne moči in navedeni sklep nezakonit.

Zato je bilo predlogu, po c. kr. generalni prokuraturi v zmislu §-a 33 k. pr. r. stavljenemu, ugoditi, po §-u 292 k. pr. r. z razsodbo izreči, da se je zakon kršil in dalje tako za pravo spoznati, kakor je zgoraj povedano.

Dr. Rogina.

Izpred upravnega sodišča.

K razlagi zakona z dne 19. septembra 1899 št. 73 dež. zak. za Štajersko glede na pravice učiteljev do uvrstitve v višjo plačilno stopnjo.

Rešujé pritožbo Mateja Ž. v Resniku proti odločbi c. kr. ministrstva za uk in bogočastje od 20. decembra 1902, št. 40.307 radi uvrstitve pritožitelja v drugo plačilno stopnjo je c. kr. upravno sodišče z odločbo od 2. decembra 1903 št. 12.452, po javni ustni razpravi spoznalo za pravo: Izpodbijana odločba se, ker je v zakonu neutemeljena, razveljavi.

Razlogi.

Matej Ž. je bil z dekretom deželnega šolskega sveta v Gorici od 28. oktobra 1898 nameščen za definitivnega učitelja v Sežani, dne 1. marca 1902 pa imenovan za učitelja in vodjo šole v Resniku na Štajerskem, kjer je napravil prošnjo na štajerski deželni šolski svet, naj bi se mu nakazala plača po 2. plačilni stopnji, določeni v zakonu od 19. septembra 1899 št. 73 dež. zak. za Štajersko. Njegovi prošnji se pa z razpisom štajerskega deželnega šolskega sveta od 15. septembra 1902 št. 5292, oziroma instančnim potom z razpisom c. kr. ministrstva za uk in bogočastje od 20. dec. 1902 št. 40.307 ni ugodilo. Proti tej ministerijalni odločbi se je gori imenovani pritožil na upravno sodišče.

Izpodbijana odločba se sklicuje edinole na razloge v odločbi deželnega šolskega sveta. Ta pravi, da prositelj in sedANJI pritožitelj ob času, ko je zakon od 19. septembra 1899 stopil v veljavo, še ni bil nameščen v štajerski učiteljski službi in da se izjemna določba §-a 2 odstavek 2 navedenega zakona da uporabljati le na one učitelje, ki so bili v štajerski šolski službi, še predno je stopil v moč gori omenjeni zakon.

V tozadevni odločbi §-a 2 odst. 2 navedenega zakona je izrečeno, da pripadejo 3 višje plačilne stopnje učnim osebam, ki so bile imenovane že po veljavnosti tega zakona za definitivne učitelje, po 10., oziroma 20. ali 30. službenem letu počenši s prvim dnem onega meseca, pred katerim so si pridobili izpričevalo učne usposobljenosti. Iz gori obrazloženega stvarnega položaja pa izhaja, da pritožitelj ni bil šele po pričetku veljavnosti citiranega zakona, namreč ne šele po 1. juliju 1899 imenovan za definitivnega učitelja, nego da je bil, kakor uvodoma povedano, imenovan že z dekretom deželnega šolskega sveta v Gorici od 28. oktobra 1898 za definitivnega učitelja tretjega razreda in vodjo ljudske šole. Če se pravilno umeva in uporablja zakon, velja za pritožiteljeve pravne razmere le ona določba, ki pravi, da je učne osebe, ki so bile pred veljavnostjo tega zakona imenovane za definitivne učitelje, takoj uvrstiti v drugo, oziroma, ako imajo 20. všttevno službeno leto za seboj, v tretjo, in ako imajo 30 všttevni let, v četrto plačilno stopnjo (§ 2 odst. 3 zak.).

Tu je torej pravica do uvrstitve v drugo plačilno stopnjo zavisna edinole od tega, da je bila učna oseba že pred veljavnostjo zakona imenovana za definitivnega učitelja. Ne dela se pa razločka v tem oziru, če je služil učitelj do trenutka, ko ga je treba uvrstiti, na Štajerskem ali v kaki drugi deželi ozemlja, koder velja avstrijski ljudskošolski zakon od 14. maja 1869, ki označuje učiteljevanje na javnih šolah za javno, vsem avstrijskim državljanom enakomerno pristopno službo. In zato je nedopustno, da bi se tako razločevanje svojevoljno polagalo v zakonovo besedilo.

Omenjena zakonova določba pa tudi ni zgolj prehodna, za trajno uporabo nesposobna določba, za kakršno se tudi po vsi zakonovi strukturi ne more smatrati. Kajti ko se je to določilo postavilo, se je pač vendarle moralo ozirati na mogoči in, kakor kaže le-ta pritožba, tudi v resnici se prigodivši slučaj, da se je učiteljsko mesto v štajerski deželi podelilo učni osebi, ki je bila poprej definitivno nameščena v kaki drugi deželi.

To uvaževaje je moralo upravno sodišče priti do pravnega nazora, da stoji izpodbijana odločba na nepravilni razlagi in uporabi tozadevnega zakona in da jo je zategadelj po zmislu §-a 7 zakona od 22. oktobra 1875 drž. zak. št. 36 ex 1876, ker je v zakonu neutemeljena, razveljaviti.

Dr. I. D.